

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2021
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 75/2021
populárny názov	Dovolanie podľa obsahu - hranice
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.11.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať alebo z neho vyvodit' závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú. To sa vzťahuje aj na dovolací dôvod, ktorý nebol uplatnený.
skutkový stav a základné fakty	Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol na základe dovolania žalovanej Slovenskej republiky zrušený rozsudok krajského súdu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti žalovanej zaplatiť sťažovateľke sumu 234 515,04 eur s príslušným úrokom z omeškania ako náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a trovy konania. Najvyšší súd v napadnutom uznesení najskôr konštatoval, že žalovaná odôvodnila prípustnosť dovolania iba s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom za právnu otázku dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nevyriešenú považovala určenie orgánu príslušného konať v mene štátu podľa § 4 zákona o zodpovednosti za škodu v právnej veci týkajúcej sa náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu pri nakladaní s vecami vydanými, odňatými či prevzatými na účely trestného konania. Z obsahu dovolania však najvyššiemu súdu vyplynula námietka žalovanej, že súdy oboch inštancií neuviedli relevantný všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého bol prokurátor povinný postupovať, ani to, v ktorom čase a akým spôsobom mal prokurátor v rozpore so všeobecne záväznou právnou úpravou postupovať a spôsobiť tak sťažovateľke škodu. V uvedenom najvyšší súd identifikoval námietku o nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Nadväzne, s poukazom na to, že každé podanie vrátane dovolania sa posudzuje

	<p>podľa jeho obsahu (čl. 11 CSP a § 124 CSP), rozsudok krajského súdu zrušil z dôvodu existencie vady konania podľa § 420 písm. f) CSP.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Predmetom posudzovania ústavného súdu je preto otázka, či je z ústavného hľadiska udržateľný taký prístup najvyššieho súdu ako súdu rozhodujúceho o dovolaní, v zmysle ktorého dovolací súd, posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), vyvodí jeho prípustnosť aj podľa § 420 písm. f) CSP a z tohto dôvodu následne zruší napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, hoci dovolateľ v dovolaní uplatnil len dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.</p> <p>Názor na riešenie predostretej kľúčovej námietky nepriamo načrtol ústavný súd prvýkrát už vo svojom náleze č. k. I. ÚS 115/2020 zo 6. októbra 2020 (bod 64). Detailnejšie sa však touto otázkou ústavný súd zaoberal v nedávnom náleze č. k. II. ÚS 277/2021 z 30. septembra 2021, v ktorom poukázal na zákonom ustanovenú povinnosť viazanosti dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (440 CSP) a s tým súvisiacim dôsledným zachovávaním dispozitívneho princípu, princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. V náleze sa akcentuje, že aktuálna právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, pričom prvý z nich spočíva v zmätočnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP) a druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP), avšak už neumožňuje súdu ex offio prihliadať na vady zmätočnosti (§ 420 CSP), t. j. závažné procesné pochybenia, v dôsledku existencie ktorých je potrebné rozhodnutie vždy zrušiť. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne. Zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, ktorý dovolateľ neuplatnil, bez naplnenia zákonných predpokladov pre takéto rozhodnutie vyhodnotil ústavný súd ako procesný exces vykazujúci znaky svojvoľného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s § 440 CSP, princípom právnej istoty a napokon aj s čl. 2 ods. 2 ústavy.</p> <p>Vzťahnuc uvedené závery na prípad sťažovateľky, ústavný súd preskúmal dovolanie žalovanej a zistil, že v ňom výslovne uviedla, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podáva z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom v ňom aj odcitovala právnu úpravu vzťahujúcu sa (výlučne) k tomuto dôvodu prípustnosti dovolania a zadefinovala právnu otázku, ktorá podľa jej názoru nebola dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a ktorá sa týkala určenia orgánu príslušného konať v mene štátu podľa zákona o zodpovednosti za škodu. Žalovaná v dovolaní zdôraznila, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd túto právnu otázku nesprávne právne posúdili (teda nie, že by sa ňou nezaoberali) a dopustili sa chybného aplikácie práva na zistený skutkový stav. Celá dovolacia argumentácia (vrátane námietky premlčania – pozri s. 16 dovolania) smerovala k spochybneniu pasívnej legitimácie žalovanej, ktorú žalovaná na viacerých miestach označovala nesprávnym právnym posúdením veci. Súčasťou dovolacej argumentácie k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania bol aj prvý odsek na s. 14 dovolania, ktorý si osvojil najvyšší súd (a podľa ktorého súdy nižšej inštancie neuviedli relevantný právny predpis, podľa ktorého bol prokurátor povinný postupovať, resp. ktorý svojím postupom porušil), pretože mu bezprostredne predchádza veta obsahujúca kritiku súdov nižšej inštancie, ak určili, že orgánom príslušným konať za štát je zúčastnená osoba. Podstatné však je, že zo žiadnej časti dovolania nevyplýva, že by v ňom žalovaná uplatnila dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a rovnako sa v dovolaní nenachádza ani zmienka o dovolacom dôvode založenom na predmetnej vade zmätočnosti (§ 431 ods. 1 a 2 CSP a contrario).</p> <p>Po preskúmaní obsahu sporného dovolania možno konštatovať, že toto podanie je určité, úplné a zrozumiteľné a je z neho bez akýchkoľvek pochybností zjavné, na akom dôvode prípustnosti dovolania a dôvode dovolania bolo založené. Dovolanie bolo spísané kvalifikovanou osobou [§ 429 ods. 2 písm. b) CSP], čo bolo tiež zárukou toho, že bude obsahovať všetky potrebné náležitosti vrátane uvedenia a konkretizovania dôvodu, pre ktorý sa rozhodnutie odvolacieho súdu</p>

	<p>napáda dovolaním.</p> <p>Preto sa v súvislosti s postupom najvyššieho súdu, ktorý v tomto prípade „dotvoril“ dovolací dôvod, žiada poukázať aj na názory právnej vedy, podľa ktorej pri posudzovaní podania podľa jeho obsahu nemôže súd určitému podaniu dávať iný význam, než ktorý zodpovedá obsahu podania, jeho vnútornej skladbe, logike, zvolenej argumentácii, v podaní použitým výrazovým prostriedkom a celkovému zmyslu podania. Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať či domýšľať alebo z neho vyvodit' závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 440 – 446).</p> <p>Na základe uvedeného možno i v tejto veci konštatovať porušenie práv sťažovateľky, pretože najvyšší súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu, ktorý dovolateľ neuplatnil, ale ktorý najvyšší súd sám z jeho obsahu vyvodil, čím konal v rozpore s § 440 CSP i s ústavným imperatívom konať len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy). Týmto procesným excesom (ktorým sa de facto pomohlo dovolateľke) najvyšší súd zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorá stála na opačnej procesnej strane.</p> <p>Z ústavnoprávneho hľadiska je neželateľným stavom už len samotná skutočnosť, že dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu z dôvodu, ktorý dovolateľ nenamietal. Pochybenie najvyššieho súdu v tomto prípade je však o to vypuklejšie, že dôvod na zrušenie rozsudku krajského súdu spočívajúci v nedostatočnosti jeho odôvodnenia vo vzťahu k vyšpecifikovaným otázkam neexistoval, keďže sa s nimi krajský súd v skutočnosti vysporiadal. Na uvedené reflektovala aj zúčastnená osoba, keď vo svojom dovolaní formulovala právnu otázku tak, aby bola posúdená správnosť jej riešenia, keďže dosiaľ údajne riešená nebola. Pokiaľ dovolateľka podala dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a žiadala priamu odpoveď na právnu otázku, nie je možné vyhnúť sa jej riešeniu skrz vyvodenú nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2020 boli porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. 2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2020 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. 3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania. 4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 277/2021, I. ÚS 115/2020
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	rozhodnutie-procesnej povahy dovolanie-dovolacie konanie konanie-procesný postup dovolanie-dovolacie dôvody

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 459/2021
populárny názov	Podmienky kolúznej väzby
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	30.11.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhlášok ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 9 ods. 1 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhlášok ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 9 ods. 3 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhlášok ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 9 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ak má u obvineného pretrvávajúca obava, že na určité (alebo aj na všetky) dôkazné prostriedky môže mať vplyv, je potrebné zrozumiteľne vysvetliť, na ktoré konkrétne a ako sa ten vplyv (minimálne v rovine rozumnej pravdepodobnosti) môže prejaviť, keďže vzťah obvineného a jednotlivých dôkazných prostriedkov zvyčajne nie je rovnakej kvality (v opačnom prípade by napríklad bolo možné odôvodniť kolúznú väzbu aj vo vzťahu k takým dôkazným prostriedkom a dôkazom z nich získaným, ktorých obsah svedčí v prospech obvineného). Iba takto sa dá následne posúdiť, či ide o obavu reálnu alebo hypotetickú, ktorá sa už vymyká rozumnej pravdepodobnosti.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona, pokračovací zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona. Na sťažovateľa bola v predmetnom konaní podaná obžaloba. Z dôvodu nedostatku nestrannosti člena senátu najvyššieho súdu bolo v predmetnej veci nálezom ústavného súdu zrušené uznesenie najvyššieho súdu z 10. novembra 2020, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu z 25. októbra 2020 a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd následne uznesením zo 6. júla 2021 opätovne zamietol sťažnosti sťažovateľa a jeho manželky proti uzneseniu o jeho vzatí do väzby, ako aj jeho žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom, dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnou zárukou. Ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením špecializovaného súdu bol sťažovateľ ponechaný vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení účinnom v danom čase (ďalej len „Trestný poriadok“), jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu bola zamietnutá, jeho písomný sľub nebol prijatý a jeho väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu.

z odôvodnenia

Ústavný súd odobruje názor, že o konkrétnu skutočnosť, ktorá by opodstatňovala obavu z kolúzneho správania obvineného, ide nielen vtedy, pokiaľ obavu z takého správania zadal svojim konaním samotný obvinený, ale aj pokiaľ existuje určitá objektívna konštelácia, ktorá zahŕňa nielen osobu páchatel'a, ale všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane štádia trestného konania (napr. m. m. v Českej republike IV. ÚS 207/99). Na tieto argumentačné východiská napokon správne upozornil aj svojom odôvodnení aj špecializovaný súd (s. 8 uznesenia špecializovaného súdu, pozn.) a v okolnostiach prejednávanej veci v odôvodnení svojho uznesenia súčasne vysvetlil, že v čase rozhodovania súdu o väzbe aj naďalej zistil pretrvávanie obavy z kolúzneho konania obvineného „*vzhľadom na jeho osobu, osobné pomery a najmä tiež okolnosti zažalovaného prípadu...*“. V tejto súvislosti súd zobral do úvahy predovšetkým závažnosť žalovaných skutkov, dobu, po ktorú mali byť obvineným páchané, ako aj spôsob, akým mali byť skutky vykonávané, rovnako ako aj skutočnosť, že minimálne jedného zo skutkov sa mal dopustiť v súvislosti s existenciou zločineckej skupiny a ako verejný činiteľ – špeciálny prokurátor. Najvyšší súd na túto argumentáciu nadviazal na s. 26 a 27 napadnutého uznesenia, kde poukázal na skutočnosť, že „*u obvineného boli pri obmedzení jeho osobnej slobody zaistené listiny súvisiace s rôznymi trestnými vecami, čo v skutku evokuje dojem, že obvinený sa snažil ovplyvňovať rôzne veci*“. Súčasne najvyšší súd prízvukoval, že k trestnej činnosti malo dochádzať pri výkone funkcie špeciálneho prokurátora a prostredníctvom kontaktov obvineného, ktoré sú aj po zániku funkcie špeciálneho prokurátora aktuálne. Obvinený je podľa najvyššieho súdu podozrivý z viacerých konaní, pričom „*počet skutkov a ich závažnosť na dôveryhodnosť systému, ale i verejný život, predstavuje konkrétne skutočnosti, ktorými je možné odôvodniť podozrenie z kolúznych aktivít*“. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že táto časť argumentácie všeobecných súdov vo vzťahu k pretrvávajúcim dôvodom tzv. kolúznej väzby je primerane, zrozumiteľne a logicky odôvodnená a neobsahuje žiadne argumentačné defekty, ktoré by nasvedčovali zjavnému omylu alebo evidentnej nezákonnosti. Ústavný súd tak v tejto časti nenašiel v danom štádiu trestného konania dôvod spochybníť ústavnú udržateľnosť tejto argumentácie, avšak opäť prízvukuje, že je potrebné vyvinúť maximálne úsilie na to, aby takto vyvodené dôvody väzby boli vysvetlené s maximálnym možným dôrazom na ich kontext, aby tak bolo možné objektívne poznať, z akých argumentov súd vychádzal, a umožniť tak obhajobe reálne uplatnenie jej obhajobných práv na účel ovplyvnenia výsledku rozhodovania súdu.

Ak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti na svoju podporu poukazuje na nález vo veci č. k. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021, v tejto súvislosti je namieste konštatovať, že konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu z kolúznych aktivít obvineného sú v tomto prípade v akceptovanej časti popísané komplexnejšie v súvislostiach (pozri predchádzajúca argumentácia, pozn.) a dôvod tzv. kolúznej väzby nie je vykreslený len cez prizmu popisu skutku či charakteru trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený trestne stíhaný. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že aj vo veci sp. zn. III. ÚS 33/2021 upozornil, že charakter trestnej činnosti pri jej organizovaných formách predstavuje zvýšené riziko kolúzneho správania obvineného (Štvrtecký proti Slovensku, ods. 61; Podeschi proti San Marínu, ods. 149), i keď s dodatkom, že aj v takom prípade sa musia v primeranom rozsahu rešpektovať štandardy, ktoré ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje.

Ak sťažovateľ ďalej tvrdí, že súdy nemôžu pri rozhodovaní o väzbe odkazovať na iné neukončené trestné konania z dôvodu možného porušenia prezumpcie nevinoty a že trestné stíhanie pre viac skutkov nemá žiaden vplyv na obavu z kolúzneho konania, ústavný súd konštatuje, že tieto argumenty boli najvyšším súdom uvedené ako podporné argumenty pri posúdení osoby sťažovateľa a jeho zapojenia do už spomínanej siete (ďalšie trestné konania proti sťažovateľovi sa týkajú trestných činov kvalifikovaných obdobne, resp. rovnako ako v tejto veci, pozn.) pri rozhodovaní o jeho väzbe, na čom nemožno badať neprimeraný zásah do prezumpcie nevinoty. Nejde teda o odkaz na iné odsúdenia sťažovateľa, ale na dôvodné podozrenie zo spáchania iných trestných činov pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa ako jedného z faktorov pri posúdení jeho osoby a jeho údajné

	<p>zapojenia do už spomínanej siete. Podobne ani trestné stíhanie pre viac skutkov <i>ipso facto</i> neznamená založenie väzobného dôvodu, avšak môže predstavovať v konkrétnych okolnostiach jeden z relevantných aspektov prípadu, ako na to poukázal aj najvyšší súd v tejto veci. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že špecializovaný súd argumentačne vyvážené pri hodnotení osoby sťažovateľa výslovne odkázal na dlhé obdobie riadneho spôsobu vedenia života a jeho bezúhonnosť, čo si osvojil aj najvyšší súd v napadnutom uznesení.</p> <p>Pokiaľ ide o dôvody tzv. preventívnej väzby, najvyšší súd sa im venoval na s. 28 – 29 napadnutého uznesenia v nadväznosti na odôvodnenie špecializovaného súdu zo s. 8 – 9 jeho uznesenia. Všeobecné súdy v predmetnom ohľade medzi hlavnými argumentmi pre jej ďalšie trvanie upriamili pozornosť na osobu obvineného a funkciu, ktorú v čase stíhanej trestnej činnosti zastával, dobu trvania údajnej protiprávnej činnosti, motív a cieľ jeho konania, početnosť skutkov, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu a ktoré mu mali prinášať aj nelegálne zisky. Pokiaľ všeobecné súdy dospeli k záveru, že i zánik funkcie špeciálneho prokurátora, ktorou argumentuje sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, nemusí v okolnostiach prejednávanej veci stačiť na oslabenie obavy či už kolúzneho konania, prípadne z obavy z pokračovania v trestnej činnosti, tento záver možno v rámci už uvedených skutočností v tomto štádiu trestného konania hodnotiť ako ústavne udržateľný. Ústavný súd tak konštatuje, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov v tejto veci nepredstavujú takú interpretáciu a aplikáciu podústavného práva, ktorá by vybočovala z ústavno-konformného výkladu ústavných podmienok obmedzenia osobnej slobody väzbou.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021 nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 207/99 z 30. augusta 1999</p> <p>rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Bozano v. Francúzsko z 18. 12. 1986, bod 54; rozsudok ESLP vo veci Benham v. Veľká Británia z 24. 9. 1992, rozsudok ESLP vo veci Herczegfalvy v. Rakúsko z 11. 5. 2004, rozsudok Veľkej komory ESLP vo veci Morsink v. Holandsko z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry rozsudok Veľkej komory ESLP vo veci Stanev v. Bulharsko zo 17. 1. 2012, bod 143; rozsudok ESLP vo veci L. M. v. Slovinsko z 12. 6. 2014, bod 121</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>väzba-dôvody väzby väzba-žiadosť o prepustenie rozhodnutie-odôvodnenie práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo na osobnú slobodu</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.